

عنوان مقاله:

ابونعیم احمد بن عبدالله اصفهانی و تاریخ نگاری اسلامی

محل انتشار:

دو ماهنامه آینه پژوهش، دوره 34، شماره 201 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

رسول جعفریان

خلاصه مقاله:

مکتب حدیثی که عمدتاً در بغداد شکل گرفت، در بسیاری از شهرهای ایران ریشه دواند. بخش مهمی در خراسان بود که منجر به تولید برخی از کتب ششگانه اهل سنت شد. در نیشابور و اصفهان و ری هم مکتب حدیثی بروز و ظهور خاص خود را داشت. حدیث، همزمان، منبع فقه، تفسیر، اخلاق و به طور کلی دین شناسی و نیز تاریخ اسلام بود. هر محدثی، می توانست در چند زمینه از علوم دینی فعال باشد. مکتب حدیثی اصفهان، بزرگانی داشت که آثار فراوانی از آنها برجای مانده است. خاندان ابن منده یکی از آنهاست. ابونعیم، یکی از چهره های اصلی مکتب حدیثی این شهر است که البته در مخالفت با بسیاری از همشهرهای اهل حدیثش، شافعی و اشعری مذهب بود. او همزمان صوفی نیز بود. میراث او در حوزه رجال و تاریخ بسیار با ارزش است. هم سیره نبوی با عنوان دلائل النبوه دارد، هم معرفه الصحابه در شرح حال اصحاب، هم تاریخ محلی با عنوان تاریخ اصبهان، و هم حلیه الاولیاء در شرح حال بزرگان و رجال دنیای اسلام. میراث تاریخی او به معنای وسیع کلمه، بسیار با ارزش است، هرچند آمیخته به تصوف و به رنگ آن است. او منابع زیادی را برای ما حفظ کرده است. این مقاله گزارش اجمالی زندگی او و میراث تاریخی وی است.

کلمات کلیدی:

ابونعیم اصفهانی، تاریخ اصبهان، حلیه الاولیاء، دلائل النبوه، اصفهان، مکتب حدیثی، صحابه شناسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1830699>

